

Бора Ољачић

ЦУКЕР – КЛАКЕР

Рођен 1930. (каква драма) у варошици Лешница на Дрини. Већ у десетој години написао комад за децу и заједно са комшијском дружином извео га на авангардни начин: "сцена" се налазила у сену на првом спрату једне штале, а публика, тј. клинци од 4, 5 па чак и 6 година долазили су на представу као ракете.

Тај догађај из детињства утицао је на које касније опредељење за драмску уметност и мој однос према већини представа на Битефу, јер како да се дивим нечему што сам ја радио још у детињству? Иначе, свој скромни драмски таленат углавном сам искрчмио за етар и ветар јер сам многе драме и комедије сажео у кратке радио-скецеве који се брзо запамте, а још брже забораве. Ипак, повремено сам писао и нешто боље радио-драме за децу и одрасле и добио за њих неке награде широм оне друге Југославије, а неке су чули и слушаоци словенске браће: Пољаци, Бугари, Руси итд. Написао сам и две ТВ драме за Сарајево и Загреб, али су лоше режиране баш као и десетак награђених сценарија за игране краткометражне филмове. Изузетак: аматерски филм *Бела марамица*, по мом сценарију а у режији Кокана Ракоњца.

Много више успеха имао сам као коаутор славних Бруцошијада, лутка кабареа и чувеног кабареа "Комарац" који је шездесетих година био хит и по први пут лансирао у глумачку орбиту Зорана Радмиловића. Са истим редитељем (Небојша Комадина) спремио за Атеље 212 опет сатирични комад *Цезар* чешких аутора Вериха и Восковеца који сам прерадио и дописао за савременог гледаоца, али после Титовог говора у Сплиту 1963. комад је брзо скинут са репертоара иако је за неколико месеци игран више од тридесет пута.

Прва верзија ове игре за децу награђена је на шибенском фестивалу дјетета 1972. а сада се нуди позориштима прерађена верзија под другим насловом: *Цукер-клакер*.

Бора ОЉАЧИЋ

ЦУКЕР – КЛАКЕР

ЛИЦА:

ВЕСНА, девојчица, 7 година

МАРТА, њена мама

ВОЈИН, Веснин тата

КУМ РАФАЕЛ

БАКА, Мартина мајка

*

Дневна соба. За сценом седе Весна и Бака. Обе држе флашице “Цу-кер-клакера”.

ВЕСНА: Живели, бако!

БАКА: Живела, жабице моја!

ВЕСНА: А куцање?

БАКА: Ооо, извини...
(*Куцне својом флашицом о Веснину*)
Не тако јако, разбићеш флашицу!

ВЕСНА: У твоје здравље, бакице!

БАКА: То си ми, Весна, већ сто пута пожелела.

ВЕСНА: Сто пута?... Онда... онда за твој дуг живот од сто лета и два сата више.

БАКА: То си ми хиљаду пута пожелела. Чак и двеста година да живим, а то је много сем ако не измисле неке таблете за дуг живот.

ВЕСНА: Добро, уместо двеста желим ти 199 година живота.

БАКА: Доста приче! Да се још једном куцнемо?

ВЕСНА: А јесам ли ти, бакице бакутице, наздравила да те више реума не хвата у крстима кад сипи прохладна кишица?

БАКА: Јеси. Двапут за реуму, а бар пет пута за ишијас.

ВЕСНА: Шта онда да ти пожелим? Хоћеш ли већу пензију или нове ципеле за блато?

БАКА: Већ их имам, Знаш оне браон што сам добила од моје сестре. Њу су жуљале па ми их је поклонила за рођендан.

ВЕСНА: Половне ципеле за рођендан?

БАКА: Па и моји рођендани су половни. До педесете године сви рођендани су нови, а од тада половни. Као у позоришту: репризе.

ВЕСНА: (*Присејти се радосно*)
А хоћеш ли да ти пожелим тамнију косу? Бела ми се не свиђа

БАКА: Е, то си се добро сетила. Ни мени се не свиђа бела коса, као да ми је снег на глави, и лети, и зими.

ВЕСНА: Онда да се још једном куцнемо.

- БАКА: Важи.
- ВЕСНА: Наздравље! За нову, тамнију косу мојој баки.
- БАКА: Наздравље! Боље ону стару из младости.
- ВЕСНА: *(Несћирљиво)*
А сада да погледамо запушаче?
- БАКА: Чекај, зашто толико журиш? Мораш натенане да густираш!... Ех, како је мој стари, а твој дека, умео да густира кад је играо карте. Он дуго, дуго, густира, остали играчи изгубе живце и погреше. А он паре у џеп и готова партија.
- ВЕСНА: Причала си да ти је једном од тих пара купио најлепшу хаљину, а кад је изгубио продао пола намештаја.
- БАКА: Тако је с картама: данас велика срећа, а сутра још већа несрећа.
- ВЕСНА: А шта значи "густира"? Ми такву реч нисмо учили у школи.
- БАКА: Знам, ви сте само учили оно Ђао. Е, видиш, то се не учи у школи, већ у животу. Густирати значи полако уживати, нешто радити за уживање. Јеси ли видела како ми пијемо вино, а како Французи? Полако, са густом, уживањем, мирис да те опије, од срца...
- ВЕСНА: Е, онда да тако густирамо запушаче.
- БАКА: Добро си се досетила! Узми запушач у руку и покри дно, овако, као и мој стари кад је држао карте.
- Узима свој зајушач од флашице и држи га у руци као картироши у њокеру картице. Ужива.*
- ВЕСНА: Ево, послушала сам те. А шта сад?
- БАКА: Сада мало одлепи плуту, али не много, да само провири дно запушача.
- ВЕСНА: *(Чини како јој је Бака казала али је и даље несћирљива)*
Добро, добро, али кад ћемо видети дно, цело?
- БАКА: Полако Веснице, полако, густирај, уживај.
- ВЕСНА: Ти, бако, густирај, ја ћу одмах да одленим плуту.
- БАКА: Не, по мало, као што сам рекла... ево овако... па овако... па завири као да нешто тражиш на запушачу...
- ВЕСНА: *(Несћирљиво, љубојићљиво)*
Шта пише, шта?

- БАКА: Опет се журиш?...
- ВЕСНА: Наравно да журим, можда смо нешто добиле?
- БАКА: Веснице, немој да ми квариш уживање... Мораш да уживаш кад нешто тражиш...
(Насијавља да одлејљује ѿлују са мейалног зајушача)
Полако... опет полако... још мало, а онда нагло: Хоп!
(Скине ѿлују)
- ВЕСНА: Шта сам добила? Шта? Шта? Шта?
- БАКА: (Уздахне разочарано)
Три пута шииа, а ја једном: Ништа!
- ВЕСНА: (Разочарана)
Ништа? Ниси добро видела, узми наочари, лупу, телескоп, микроскоп, ласер, сателит!
- БАКА: Видим и без тих справица. Ништа нисмо добили, ништа.
- ВЕСНА: (Плачно)
Наравно, кад ти дуго густираш па се награда изгуби.
- БАКА: А где се изгубила, потражи је и у овом мом, и твом запушачу.
- ВЕСНА: Јаој, ја на мој заборавила. Чек да и ја густирам!
(Истиим начином као Бака скида ѿлују)
- БАКА: Иииии?
- ВЕСНА: И још једном ништа. Убићу се!
- БАКА: Чувај, дете, и живце, и живот. Требаће ти за доцније.
- ВЕСНА: Како да не изгубим живце кад опет ништа нисмо добили? Баш су безобразни, ништа нам нису дали.
- БАКА: Некоме јесу, али не брини, ако нисмо данас добили, добићемо сутра, прекостура...
- ВЕСНА: (Насијавља иронично)
... наксутра, нак-наксутра, нак-нак-мало сутра,.
- БАКА: Полако дете, знаш како је говорио мој стари: данас нисмо имали среће, а сутра ћемо имати ако не целу бар пола среће.

- ВЕСНА: Ти тако, бако, говориш већ недељу дана.
(Плачно)
Мене нико не воли.
- БАКА: Ја те волим, шаргарепице моја.
- ВЕСНА: Е, сад још кад си споменула и шаргарепу знам шта ме чека: да је грицкам као Душко Дугоушко па ћу све боље да видим. А испод запушача опет ништа нећу видети.
- БАКА: Немој двапут, немој трипут, немој...
- ВЕСНА: ... немој сто пута рећи, је л' тако?
- БАКА: Тако је.
- ВЕСНА: Ето, ни ти ме не волиш, бако!
- Улази Марџа, али њих две је не примећују.*
- ВЕСНА: Мене нико на свету не воли.
- МАРТА: Воли те твоја мама.
- Весна и Бака се џргну и осврну.*
- БАКА: Ооо, Марта! Увек улазиш као тајни агент онај нула седам-десет седам!
- МАРТА: Нула седам, али није важно. Нешто сте се занеле па ме нисте приметиле.
- ВЕСНА: Како, мама, да те приметим кад ми оне безобразне чике из "Цукер-клакера" опет нису дали награду?
- МАРТА: Које то "чике"?
- ВЕСНА: Са радија и телевизије, што праве "Цукер-клакер".
- МАРТА: А какву су ти то награду обећали?
- ВЕСНА: Супер-бицикл, само једном ногом окрећеш гуверналу, а он јури као Шумахер.
- МАРТА: Браво, а зашто су ти обећали ту награду?
- ВЕСНА: Зато што ја и бака пијемо њихове чаробне, освежавајуће, здраве и најбоље на свету цукер-клакерице у овим флашама.
- Марџа се осврне и узледа жићаву гомили флашица на џоду.*
- МАРТА: Све сте ово вас две попиле?
- БАКА: Није све, има још...
(Тргне се)
- ВЕСНА: Бако!

Марта примаеши џемпер у иширикању, дигне ѓа а исїод још неке флашице.

- МАРТА: Мајко, реци ми: откад се то вунени џемпер штрика од пластичних и стаклених флашица?
- БАКА: Боже, Марта, случајно сам бацила тај рад јер не могу једном руком да штрикам, а другом да отварам ове силне бочице...
- ВЕСНА: *(Брзо је прекине)*
Флашице! И нису силне већ свега...
(Почиње да броји)
... јен, два, три... десет...
- МАРТА: *(Иронично насїави)*
Двајес, тријес, сто флашица!
(Врисне на крају)
- БАКА: Марта, добићу инфаркт!
- МАРТА: Нећеш, мама, ја ћу добити ако ово наставите.
- ВЕСНА: Али, мама, не сме да се прекине, све док не добијем супер-бицикл.
- МАРТА: И не попијеш хиљаду флашица овог бућкуриша?
- ВЕСНА: Није бућкуриш, врло је здраво и укусно. Погледај баку како се освежила.
- МАРТА: Видим по стомаку, сва се надула.
- БАКА: Нисам Марта, то је од ове хаљине, не стоји ми добро.
- МАРТА: Је л' теби Веснице, не стоји добро хаљина?
- ВЕСНА: Тачно, као да имам стомачић кад је обучем.
- МАРТА: Па, наравно, кад си попила читаво буре тог "цукер-кликера".
- ВЕСНА: Мама, клакера, а не кликера!
- МАРТА: Свеједно, једва дишеш.
- БАКА: *(Скрушено)*
Ја сам попила 38, а Весна свега 30 флашица.
- МАРТА: Господе Боже, па ви сте полуделе!

- ВЕСНА: И чика доктор, онај са телевизије, је рекао да је "цукер-клакер" здрав јер има пуно витамина.
- МАРТА: И ја би то казала да сам доктор и да сам добила од те фирме неке лепе паре за рекламу.
- БАКА: То је велики стручњак, знам га, лечио ме.
- МАРТА: Мама, шта се то с тобом дешава? Вратила си се у детињство, мислим подетињила си заједно с Весном.
- БАКА: Нисам, била сам жедна јер сам пресолила ручак па сам почела да пијем ово и тако, мало слан ручак, мало Весни да помогнем, и, ето, оде 38 флашица у моје грло и стомак.
- МАРТА: Шта кажеш, мама: мале, малецке, оволишне флашице, али шта каже математика за то?
- ВЕСНА: Шта каже, ја ћу да израчунам и то напамет!
- МАРТА: Одлично, Весна. Помножи 38 флашица са два деци па види колико си литара попила?
- ВЕСНА: *(Рачуна у себи)*
38 пута два равно је 16... па памтим један, пута три... равно је...
Ух, скоро осам литара!
(Тргне се)
Их, свега око осам литара.
- БАКА: Осам литара сам попила?
- МАРТА: Да, мајко, као да си слон на појилишту у Африци!
- БАКА: А баш ништа не осећам, чак нисам била ни тамо... ни тамо...
Јао, извините.
(Одјуре)
- МАРТА: Је л' видиш шта си урадила од баке, цео дан ће да трчи у тоалет. А ти?
- ВЕСНА: Ја ћу мало мање, попила сам свега пет-шест литара.
- МАРТА: Људи моји, два нервна случаја у породици одједном. И да ми је знати зашто, зашто, зашто?
- ВЕСНА: Како зашто? Па за супер-бицикл.
- МАРТА: О каквом то, дете, бициклу говориш?
- ВЕСНА: Супер! Знаш што га имају Милица, Бобан, Олгица, цела улица и мој разред имају, само га ја немам.
- МАРТА: Купићемо ти за рођендан, ако будемо имали паре.

ВЕСНА: Ви никад немате паре.

Враћа се Бака.

МАРТА: Купиће ти бака, кад добије већу пензију, ако добије.

БАКА: Баш тако, опет нас нешто прешли с пензијом, прво је повећају, а после још више смање па све мања и мања.

ВЕСНА: И зато бака и ја хоћемо да добијемо пони на "цукер-клакеру" уз помоћ запущача.

МАРТА: Већ сте добили бар један точак, јер толико су вас коштале ове силне флашице.

ВЕСНА: То је бака купила од своје пензије.

МАРТА: Мама, шта се то дешава?

БАКА: Весна, тркни до кухиње и донеси ми мало воде.

МАРТА: Господе, мало ти је 38 флашица па тражиш воде.

БАКА: *(Дискрејно Марти уз помоћ примаса)*
Нека горушица, Марта, иди Весна.

ВЕСНА: Донећу ти ону велику чашу, бако.
(Одлази)

МАРТА: *(Кад Весна изађе)*
Шта си хтела мама, да се правдаш?

БАКА: Да све потанко објасним.

МАРТА: Шта да ми објашњаваш кад је јасно да си подетињила и подлегла дечјем притиску.

БАКА: Тачно, али шта да радим кад су све Веснине другарице или купиле тај супер-бицикл, или као она Маја добиле на овом конкурсу. Знаш, врло је просто: купиш флашице, отвориш, попијеш сокић, а онда погледаш на запущач па ако пише "супер" онда си добила, а ако не пише ниси.

МАРТА: Разумем: једном неко добио, а за милион других шипак.

БАКА: Није тако, јер ако ниси добио бицикл, можеш добити сличице дивљих животиња, футболера, глумаца...

МАРТА: Све то имамо због оних чоколадица, супице, бомбоница...

БАКА: А да само знаш што је леп тај супер-бицикл! Јуче ми га дала Маја па сам се мало провозала улицом па су они мангупи из бесних аутомобила викали и свирали сиренама.

- МАРТА: Мама, возиш бицикл улицом? Добро си остала жива.
- БАКА: Само сам мало цик-цакала, зато су, ваљда, трубили.
- МАРТА: Шта ти значи цик-цакала?
- БАКА: Знам оно: ја нагло лево, а возач кочи или бежи десно. И тако само у нашој улици, нисам ишла на булевар.
- МАРТА: И боље, тамо би те сигурно неко згазио. Мама, ти мораш код психијатра, с тобом нешто није у реду.
- БАКА: Здрава сам кћери, здрава! Ти, изгледа, не разумеш те игре, али видећеш како ће Весна бити срећна кад добијемо тај супер-бицикл!
- МАРТА: Кад ће те га добити?
- БАКА: Сутра, прекосутра, до краја недеље.
- МАРТА: А догле ћеш, уместо стомака, имати буре ако може да стане испод твоје хаљине.
- БАКА: Не брини, Марта, знам ја како се то ради. Само тркнем тамо до краја ходника...
- МАРТА: Само тркнеш? А како? Као маратонац полако, натенане, или као светски рекордер на сто метара?
- БАКА: Па није баш тако, ћерко.
- МАРТА: Није, али биће по моме. Сутра ћу вам купити неке сокове да пијете здраво пиће, јер тај бућкуриш "цукер-клакер" је нешто најодвратније што сам пробала у своме животу и то на неком сеоском вашару.
- БАКА: Али сокови не дају награде?
- МАРТА: Наравно, награда је здрав сок пун витамина. Подмладиће те.
- БАКА: Већ сам се подмладила, као моја школска другарица Марлен. *(Трње се)*
- МАРТА: Мама, опет спомињеш Марлен Дитрих. Запамти: она није твоја школска другарица јер кад је она ишла у школу, ти се ниси ни родила, а затим она је на небу већ двајес година и више, ако добро памтим и оно најважније: очигледно је да си постала скроз-наскроз склеротична.
- БАКА: Ти мени, Марта, ништа не верујеш.
- МАРТА: Све ти верујем, осим да си здрава. Сутра код психијатра!

Враћа се Весна са њразном чашиом.

ВЕСНА: Изволи, бако.

МАРТА: А где је вода?

БАКА: Ево је у чаши.
(Лажно њије)

МАРТА: Мама, јесам ли ја луда кад ме тако наивно вараш?

ВЕСНА: Нисам донела воду, јер знам да ви мене шаљете у кухињу, или неку куповину кад хоћете нешто да разговарате, а ја да не чујем.

МАРТА: Охо, како мојој ћерчици расте језичић, прави арапа папагај.

ВЕСНА: А папагај зачас ожедни, је л' тако бако?

Брзо узима њри флашице и оѡвара их, Марѡа јеѡледа забезекнуѡо, Бака се смејуѡи.

МАРТА: Весна, шта то радиш?

ВЕСНА: Да наздравим. Можда ћемо с тобом, мама, имати више среће, ти си талична, је л' се тако каже.

БАКА: Јесте, Марта је увек била срећна у наградним играма. Једном је за нову годину извукла да игра са најлепшим момком у сали и то је сада твој тата Војин.

ВЕСНА: Опла, је л' тачно мама?

МАРТА: (Сѡидљиво)
Пааа, тачно је.

ВЕСНА: Е, онда да наздравимо за ту лепу вест.

МАРТА: Коју је бака сто пута поновила у разним приликама.

БАКА: Ајде, живеле у част Марте и Војина, а после полако да густирамо и видимо има ли испод запушача чаробна сличица чаробног супер-бицикла.

Пију заједно, Марѡа снебивајући се.

МАРТА: Па, добро, да вам учиним али само једном. Колико још има флашица ту негде? Где су?

БАКА: Тамо у шпајзу, пола сандука.

МАРТА: Од твоје пензије?

БАКА: Добила повишицу.

МАРТА: За скупљу струју, а не за бућкуриш.

- ВЕСНА: Мама ниси попила целу флашицу, само си гуцнула.
- МАРТА: Знаш да ми је одвратно?
- ВЕСНА: А што је мени одвратно рибље уље, па опет пијем кад ми наредиш?
- БАКА: То је трипут гори укус од овог клакера!
- МАРТА: Мама, не квари дете.
- ВЕСНА: Ако нећеш да пијеш значи да ме не волиш, мама?
- МАРТА: Без уцене, дете. Пила сам у фирми нешто слично па не могу више.
- ВЕСНА: Како ћу онда да добијем супер-бицикл ако нећеш да пијеш?
- МАРТА: Добро, испићу до краја само због тебе, Весна.
(Пије)
- БАКА: Охо-хооо, тако, тако, браво.
- ВЕСНА: Честитам, мама. А сад да густирамо.
- МАРТА: Шта да радимо?
- БАКА: Да густирамо, знаш као покераши кад полако вуре у карте.
- МАРТА: Аха, знам.
- ВЕСНА: Свако свој затварач у руке па густирање.
- МАРТА: Добро, бићу покераш.
- Све људи изиђравају љокераше.*
- БАКА: Ништа.
(Разочарано)
- ВЕСНА: (Такође)
Ништа.
- МАРТА: Свашта, добила сам.
- ОБЕ: Супер-бицикл?
- МАРТА: Сличице неких футболера, а не знам ни једног.
- ВЕСНА: Важно је да нам се срећа приближава, а ја ћу те сличице да заменим са Душком за филмске глумице. Тамо је и бакина школска другарица Марлен...
- БАКА: ... Није више, Марта ме убедила да је она нешто старија од мене.

- МАРТА: Свега педесет година. А вама двома да буде јасно: варају вас, јер испод ових запушача не вири ни точак, а камоли цео бицикл. Запамтите: један бицикл на милион запушача
- ВЕСНА: Па добро, попићемо милион флашица "супер-клакера".
- МАРТА: Весна, прво научи да бројиш до милион и тек ћеш онда схватити колико би то било бућкуриша у твом stomачићу.
- БАКА: Ја ћу више да попијем од Весне.
- МАРТА: Свеједно, обе би изгледале као цистерне за бензин или млеко.
- ВЕСНА: Морамо да пијемо, ето данас замало нисмо добили јер те сличице су сигуран знак да нам се награда приближава.
- БАКА: Тачно, данас замало ниси добила тај бицикл.
- МАРТА: Ма, за нокат како народ каже.
- БАКА: Да купимо још клакера?
- МАРТА: За данас је доста, ништа ти више нећеш куповати.
- ВЕСНА: Ја ћу онда да плачем.
- МАРТА: Плачи, али прво ћеш да добијеш батине.
- БАКА: Немој да је дираш. Ако је само пипнеш узбуркаће се клакер у њеном stomачићу па ће бити болесна.
- МАРТА: Ето, видите ли шта сте урадиле!
- ВЕСНА: Чим тата дође с посла он ће ми купити клакер.
- МАРТА: Тати нећеш досађивати, јуче је био на путу, данас ради до пет и још му само фали твој бућкуриш.
- БАКА: Боље ће бити да ручамо, скоро ће пет сати. Да поставим за целу породицу?
- МАРТА: Немој, можда ће Војин да закасни.
- ВЕСНА: Мама, хоћеш ли бити жедна после ручка?
- МАРТА: А ко неће? Наравно да ћу бити жедна и са слашћу ћу попити чашу...
- ВЕСНА: *(Прекине је)*
Флашицу цукер-клакера.
- МАРТА: Јао, мангупе један. Ни сва слова ниси научила, а тај цукер-клакер боље изговараш од спикера!

БАКА: *(Иронично)*
То више није тешко, какви су.

Звоно на кућним вратицима.

ВЕСНА: *(Радосно)*
То је тата, опет је заборавио да понесе кључ од стана. Да отворим?

МАРТА: Отвори, Весна. Мама, постави и за нас двоје.

Весна оћрчи.

БАКА: Хоћемо ли овде да једемо, или у кујни?

МАРТА: Боље овде, у кухињи се још осећа она твоја чувена мусака која ти је загорела пре десетак дана.

БАКА: Зато што сам се с тобом запричала на телефону па сам заборавила да је залијем водом.

ВЕСНА: *(Доћрчи)*
Тата нам је довео у госте кума Рафаела.

МАРТА: Мама, постави онда за петоро! Ох, нисам очешљана!

ВЕСНА: *(Показује Марти)*
Види шта ми је кум Рафаел дао? Да купим још цукер-клакера?

МАРТА: Боље купи неког воћа, а не тај бућкуриш!

Улазе Војин и Рафаел.

РАФАЕЛ: Добар дан, моје драге куме и кумице.

СВИ: Добар дан.

БАКА: Ја кума, а ове млађе кумице, зар не, куме?

РАФАЕЛ: Бако, бако, нисам тако мислио. Све три сте кумице.

ВОЈИН: *(Прилази Марти и љуби је)*
Женице, ја л' све у реду?

МАРТА: На послу јесте, али овде није, само после ћемо о томе.

БАКА: Где сте се вас двојица срели? Да погађам?

МАРТА: Па, на радном месту, поред шанка.

РАФАЕЛ: Нисмо ми криви што између наших фирми постоји тај кафић, али пре тога срели смо се на тротоару поред Војинове фирме и то на лепом радном задатку.

МАРТА: Охо, леп радни задатак? Први пут чујем за тако нешто.

- ВОЈИН: Пусту кума, један југо није могао да упали па сам мало помогао колегиници.
- МАРТА: Аха, пошто југо није леп, онда је возач био леп.
- РАФАЕЛ: Тачно. И зато сам помогао куму гурајући ту шклопоцију "свега" триста метара.
- ВЕСНА: Док се није упалио?
- РАФАЕЛ: Не, док нисмо цркли и оставили даму неким млађом кавалерима који су наставили наш посао низбрдицом.
- БАКА: Значи, тај је југо мојих година?
- ВОЈИН: Мојих ташто, твојих година може бити само неки фића или фолцика.
- ВЕСНА: И ја баку понекад гурам, нарочито уз степенице.
- БАКА: Види ти мале безобразнице шта ми каже.
- ВОЈИН: То она мисли на зиму, кад је клизаво.
- МАРТА: Седите куме.
- ВЕСНА: Ја и бака ћемо да поставимо сто за ручак.
- РАФАЕЛ: *(Седајући за сто)*
А како си ми ти, девојчице? Кад ћеш у школу?
- ВЕСНА: Казала сам вам: већ сам први разред.
- РАФАЕЛ: Јао, опет заборавио! А баш сам пре неки дан питао Војина али ми ништа не рече.
- МАРТА: Сигурно је баш тада поручивао прву туру у кафићу.
- ВОЈИН: Тачно, па све заборавим.
- МАРТА: Али зато кум Рафаел све памти о оним другим кумовима.
- РАФАЕЛ: Није тачно, Марта, већ послови. Ја сам, како рече кум, светски човек. Стално путујем.
- ВЕСНА: Сигурно сте били у Дизниленду?
- РАФАЕЛ: Немам ја, кумице, времена за тако нешто.
- ВОЈИН: Шта ћеш да попијеш, куме?
- РАФАЕЛ: Оно што и ти, шта имаш?
- ВОЈИН: Ништа страно, само домаће.
- РАФАЕЛ: Онда је за апетит боља ракија него домаћи вињак.

Војин одлази њо њиће.

- ВЕСНА: А зашто не попијете по једну флашицу "цукер-клакера"?
- МАРТА: Весна у кухињу, да помогнеш баки!
- РАФАЕЛ: Пусти је, Марта. Шта си рекла, малецка?
- ВЕСНА: Здравље је да пре ручка попијете по један "цукер-клакер",
- РАФАЕЛ: То ћеш ти да попијеш, а ја и твој тата ћемо ракијицу, јер морамо да сперемо грло од прашине док смо гурали несрећни југо.
- ВЕСНА: Опет сам баксуз! Видите шта сам попила са баком и опет нисам добила супер-бицикл.
- РАФАЕЛ: Аха, значи ако се пије тај клакер ти ћеш да добијеш бицикло...
- ВЕСНА: ... супер-бицикл!
- РАФАЕЛ: Извини, у мом детињству смо тако говорили за те супере. Дакле, ако пијеш ту водицу добићеш бицикл, а ја пијем и никад ништа да зарадим већ само губим паре на пићу.
- ВЕСНА: Што не погледате испод запушача као код клакера? Ту пише да ћу добити бицикл.
- МАРТА: Весна, остави кума на миру.
- ВОЈИН: Куме, изволи.
(Нуди чашицу)
- РАФАЕЛ: (Намигне Војину)
Хвала куме, али прво ћемо тај клакер, а после да засладимо шљивком.
- МАРТА: Немојте, куме, да јој попуштате, увек се избеобрази кад неко дође.
- ВЕСНА: (У међувремену отворила неколико бочица)
Изволите, прво попијете клакер, а онда густирате запушаче, како каже моја бака. Бако, је л' се каже "густирате"?
- БАКА: (Долази)
Каже се, а мене си заборавила.
- МАРТА: Јао, тешко вама двојма кад оде кум!
- РАФАЕЛ: Тако и моја жена каже нашој деци.
- ВЕСНА: Да се куцнемо? Живели.
- Сви се куцају и њију, Војин и кум се мршће али се њправе невестићи.*
- ВЕСНА: Како вам се свиђа?
- РАФАЕЛ: Одлично.

- ВОЈИН: А сад ракија.
- ВЕСНА: Не, прво да густирамо запушаче! Као у покеру!
- РАФАЕЛ: Охо, како све знамо! Добро, шта радимо?
- БАКА: Густирате, а онда полако одлепите плуту и потражите натпис на дну запушача где пише супер-бицикл.
- ВЕСНА: Само полако!
- РАФАЕЛ: Добро... полако... полако... па... па ништа.
- ОСТАЛИ: *(Иронично, разочарано)*
Ништа... нема бицикла... пропаст...
- ВЕСНА: Срам их било, опет нисам добила бицикл, а толико смо купили "цукер-клакера".
- РАФАЕЛ: Колико?
- ВЕСНА: Погледајте!
(Покаже на флашице њоред сџола)
- ВОЈИН: Охо, а мени си тражила паре за свеске.
- БАКА: Ја сам платила од пензије.
- МАРТА: *(Задигне чаршав на сџолу и исџод још ѓомила флашица)*
Ево где је отишла бакина пензија.
- РАФАЕЛ: Браво, штета што није упалило, али добићеш, Весна, тај бицикл.
- ВЕСНА: Наравно да хођу, ако после ручка будете опет пили клакер.
- МАРТА: Весна, доста, и назад у кухињу!
- ВОЈИН: Ти, куме, кукаш што немате баку у стану да вам чува децу, а видиш ли шта раде неке баке? Ово је читав магацин флашица, могли би да понесемо на утакмицу да гађамо судију.
- ВЕСНА: *(Као џајна јер је Бака оџишила у кухињу)*
Мислим да је бака опет пресолила ручак. Мораћемо да пијемо "цукер-клакер" после јела.
- МАРТА: *(Појури је)*
У кујну, Весна, да ниси ти пресолила ручак!

Весна џобеђне.

ЗАВЕСА или ЗАТАМЊЕЊЕ

*

Истѝа соба. Сви седе или за сѝолом или у фоѝељама. Једва дишу, ѝрејели се, уморни, сањиви.

МАРТА: Хоћете ли, куме, још један колач?

РАФАЕЛ: Хвала, кумо, збиља више не могу.

ВЕСНА: Пробајте са клакером, лакше ћете појести колач.

РАФАЕЛ: Ни клакер више не могу да пијем. Колико пута си ме тровала тим бућкуришом?

ВЕСНА: Ви и тата сте најмање попили.

РАФАЕЛ: Немоугће!

ВЕСНА: Јесте, бројала сам.

МАРТА: Весна, престани!

РАФАЕЛ: А колико смо то ми, твоји издајници, попили?

ВЕСНА: Мало, свега по десет флашица.

РАФАЕЛ: Ух, зато ми се тако кува у стомаку!

ВОЈИН: Извини куме, налетео си на мину.

РАФАЕЛ: А остали?

ВЕСНА: Мама дванаест флашица, ја петнаест, а бака је била прави јунак: двадесет флашица.

РАФАЕЛ: Браво, бако!
(*Осврће се*)
Где је?

ВОЈИН: Болује у својој соби.

МАРТА: Отишла је, куме, мало да прилегне. Није ни чудо: таква поплава у стомаку, а она је ипак старија жена.

РАФАЕЛ: Како таквом хероју може да буде мука?

ВОЈИН: Ти си, Весна, данас збиља претерала. Све нас малтретираш, нарочито кума који тако дуго није био код нас.

РАФАЕЛ: Ма, лепо ми је, једино ми је криво што смо густирали, како Весна каже, толико запушача, а оно шипак.

ВЕСНА: Није шипак, куме, сигурно ћу добити тај бицикл, ако сви заједно будемо упорни.

- МАРТА: Бићемо под условом да одеш до баке и видиш је ли жива од тог твог "цукер-клакера".
- ВОЈИН: Одлична идеја, прилегни, Весна, мало и стави једну флашицу испод јастука, можда ћеш сањати да си добила бицикл.
- ВЕСНА: *(Полазећи)*
Видите ли, куме, какви су моји родитељи. Прави диктатори, уместо да ми помогну.
- РАФАЕЛ: Ја ћу ти помоћи, кад поново дођем до вас.
- ВЕСНА: Поведите и куму да и она пије клакере.
- МАРТА: Весна, код баке!
- РАФАЕЛ: Одлична идеја. Повешћу и она моја два мангупа – Предрага и Ненада – јер кад они навале на неко пиће два бурета ће да попију а ти ћеш сигурно да добијеш тај бицикл.
- ВЕСНА: Браво куме и хвала вам.
(Пољуби ња)
Што лепо миришете на клакер, лепше него кад ви и тата смрдите на ракију.
- МАРТА: *(Удара је њо љузи)*
Весна, чистац! Сад си баш претерала.

Весна одјури.

- РАФАЕЛ: Баш је слатка.
(Подригне)
Море, Војине, и мене нека мука спопала, а нисам бака. Горе се осећам него да сам попио литар вињака.
- МАРТА: Наравно кад смо попустили Весни. Хоћете ли кафицу да се повратите?
- РАФАЕЛ: Добра идеја. Дуплу.
- ВОЈИН: И мени. То ће нас, можда, спасти од ове епидемије зване наградна игра.
- РАФАЕЛ: И моје синчиће понекад ухвати та игроманија. Све паре оду на глупост, а најчешће добију неке сличице које се после повлаче по стану док их не бацимо у ђубре.
- МАРТА: Значи: три дупле кафице?
- РАФАЕЛ: Јесте, али опет течност. Свеједно, то ће нас, ваљда, повратити.
- ВОЈИН: Сумњам, никад се горе нисам осећао него данас.
- РАФАЕЛ: Прилегни и ти, мало.

ВОЈИН: Могао би и ти.

РАФАЕЛ: Овде ћемо у фотељама, чим попијемо кафе.

Улази Весна са две отворене флашице клакера.

ВЕСНА: Куме, тата, кажите драгичка: нашла сам испод бакиног кревета још две флашице! Попијте, сигурна сам да ћу сада добити бицикл.

Војин скочи и њојури је, она баца флашице на њод. Улази Марта.

МАРТА: Шта је било? Земљотрес?

РАФАЕЛ: Јесте, клакертрес.

ВОЈИН: А епицентар у глави наше Весне.

ЗАВЕСА или ЗАТАМЊЕЊЕ

*

Иста соба. Идентична сцена, неког другог дана. Сви су као и код претходне сцене: ошамућени, уморни, са великим сјомацима.

ВОЈИН: Куме да ти отворим?

РАФАЕЛ: Забога куме, никако! Већ сам прешао своју уобичајену норму од десет флашица.

ВОЈИН: Да израчунам: десет дана пута десет флашица сто, пута два деци, јао па то је велико буре за вино.

РАФАЕЛ: Или цистерна за поливање улица.

МАРТА: Али, вредело је куме. Да нам ви нисте помогли Весна никад не би добила супер-бицикл.

ВЕСНА: Тако је мама. Ја, бака и кум Рафаел смо једини издржали до краја, а ти и тата сте мало саботирали.

ВОЈИН: Како да не саботирам кад сам ових дана имао оне семинаре па таман почнем да читам реферат а оно ме потера те морам трком до тоалета. Сви су мислили да сам пивопоја и пијанац.

РАФАЕЛ: Весна, статистико моја, јеси ли израчунала колико смо флашица попили за ових десетак дана?

ВЕСНА: Мој компјутер каже: тачно 499 флашица.

- РАФАЕЛ: *(Иронично)*
Само толико? А где је петстота?
- ВЕСНА: То ћемо да попијемо кад свечано кренем улицом на бициклу.
- ВОЈИН: И паднеш на првом ћошку.
- МАРТА: Језик прегризо, Војине, немој да наслућујеш.
- ВЕСНА: Не брини, мама, већ сам тренирала мало испред куће. Знам га у душу.
- МАРТА: Ето видиш, опет нас ниси слушала али добро, важно је да си добила тај бицикл.
- РАФАЕЛ: А могла је вама ауто да купи. Сад сам израчунао: петсто флашица "цукер-клакера" вреде као неки половни ауто.
- ВОЈИН: Одлична математика.
- ВЕСНА: Није то исто, тата. Овако је лепше, кад густираш запушач, а не кад пдеш у радњу па онако просто купиш нешто.
- РАФАЕЛ: Мудра ти ова ћеркица, Војине. Видиш какав је леп смисао нашла у тој наградној игри.
- ВОЈИН: Који смисао? Каприц, игра, инат.
- МАРТА: Па јесте, док отвараш запушач полако постајеш маштовити покераш.
- ВЕСНА: Не брините, клакере више нећете пити.
- СВИ: Ура! Браво!
- РАФАЕЛ: Хвала најмлађа кумо, то већ данима чекам да чујем.
- МАРТА: Пошто је добила бицикл "цукер-клакери" више је не интересују.
- ВОЈИН: Да у ту част нас троје старијих попијемо по једну домаћу љуту?
- ВЕСНА: А бака?
- МАРТА: Јао, где је мама?

- БАКА: *(Диге се иза фојшеље, жваће, балон од жваке око усћа. Мрмља)*
Ево ме, жваћем.
- МАРТА: Мама, ти си збиља подетињила?
- ВЕСНА: Није, почели смо другу награду игру.
- ВОЈИН: Опет?
- РАФАЕЛ: *(Уилашено)*
Ја не могу, имам протезу, залепи се за жваку па је испљунем заједно са жваком.
- ВЕСНА: Не може. Треба да добијем лутку која говори, хода, игра, пева, пуца, спава, плуцка, смеје се...
- МАРТА: Весна, бака је пошандрцала, а ти полудела.
- РАФАЕЛ: Ако је, ја ћу вам довести Предрага и Ненада па жваћите докле год не добијете ту луткицу.
- ВЕСНА: Куме, имам за вас решење. Ако нећете да жваћете онда пијте ову минералну воду.
(Вуче иза фојшеље сандук минералне)
- ВОЈИН: Шта је то, Весна?
- МАРТА: Пропаст, ето шта је!
- ВЕСНА: Зашто да само ја нешто да добијам у наградној игри, и бака треба да добије.
- БАКА: Ја за Весну жваћем, а ви ћете за мене опет да пијете.
- МАРТА: Ону воду?
- БАКА: Јесте. И опет да густирате запушаче.
- МАРТА: А шта ће да пише на дну запушача?
- ВЕСНА: Писаће: петнаест дана одмора за баку због њеног реуматизма и то у најлепшој бањи.
- ВОЈИН: Јео, оне су флашице имале два деци, а ово су литарске. Док бака не добије петнаест дана у бањи ми ћемо већ месец дана бити на оном свету.
- БАКА: Нећете, испод сваког десетог запушача пише 15 дана. Да проверимо?
- ВОЈИН: Нећемо, платићемо ти боравак у бањи, драга ташто, али ово нећемо пити.

- ВЕСНА: Бака тако неће да иде у бању. Хоће да види има ли среће у животу, бар једном како ми је казала.
- БАКА: Тако је, бар једном да имам среће у животу.
- ВОЈИН: Имала си, драга ташто, кад си удала ћерку за мене.
- МАРТА: Војине, ти збиља треба да пијеш ову минералну, а не љуту, пази шта говориш.
- ВОЈИН: Пазим, пазим, али ти прва почни. Шта кажете вас две: испод сваког десетог запушача је нека награда?
- ВЕСНА: Да, да, једна бакина познаница је добила боравак у бањи чим је попила са фамилијом.... колико оно бако?
- БАКА: Па око сто флаша!
- РАФАЕЛ: Сто, а свака десета добија. Ја збиља нећу моћи, али већ сутра вам шаљем моје синчиће.
- БАКА: Али сада морате да пробате бар једну чашу, у част свечаног отварања нове наградне игре.
- ВЕСНА: И ако сваког дана попијемо само по две-три флаше брзо ће отићи сва три сандука.
- МАРТА: Три сандука?
- ВЕСНА: Па, овај, кад смо ишли са пијаце видели смо у излогу ту наградну минералну воду и купили смо три сандука.
- МАРТА: Вукле сте до куће три сандука минералне?
- БАКА: Носили смо. Ја један, Весна други, а њен другар трећи.
- ВОЈИН: Добро да није у близини био цео Веснин разред.
- МАРТА: Ти си, мама, потпуно полудела.
- ВОЈИН: *(Заједљиво)*
Добро је да је мама, а не свекрва.
- МАРТА: И твоја би се мама тако понашала да живи са нама!
- ВОЈИН: Сумњам, она је здрав сељачки елемент.
- БАКА: А ја у граду полудела?
- ВОЈИН: То је ваша ћерка казала.
- РАФАЕЛ: Еј, смирите се, то је Војину онако пало на језик.
- МАРТА: Њему пало, а ја нећу да се смирим док то не рашчистимо.
- ВОЈИН: Шта да рашчишћавамо, жено? Ти добро знаш колико поштујем твоју мајку.

- МАРТА: Сад је, значи, само поштујеш, а раније си је и волео?
ВОЈИН: Па добро, и сад је волим.
МАРТА: Докажи то.
ВОЈИН: Сваког дана доказујем. Где живи твоја мајка: код нас, а не код млађе ћерке.
МАРТА: То није велики доказ, јер живи код нас да би нам кувала и спремала стан. Хоћу већи доказ.
ВЕСНА: *(Враџоластџо)*
Кад би тата много волео баку он би одмах почео да пије ову минерални воду и тако би бака отишла у бању,

Сви се насмеју.

- РАФАЕЛ: Браво кумице, ти си бриљантно решила ову незгодну ситуацију.
БАКА: *(Весело)*
Да донесем чаше па да започнемо награду игру?
МАРТА: Донеси, мама, кристалне, ово је права минерална, а не "цукер-клакер".
РАФАЕЛ: И ја ћу да вам помогнем, да бар пробам.
ВОЈИН: А ја ћу у част моје драге таште да одједном попијем целу флашу.
БАКА: Хвала зете.
МАРТА: Ооо, Што смо се продобрили! А зашто, драги?
ВОЈИН: Како зашто? Што више пијем већа је шанса да ће ташта добити боравак у бањи и тако ћу пуних петнаест дана бити без драге таште.
БАКА: Шта кажеш, зете?
ВОЈИН: Јао, опет сам забрљао!
МАРТА: Ниси, добићемо ми два боравка у бањи па ћу и ја с мамом, а ти остани са овим ђаволом да учествујеш у некој трећој наградној игри.
ВОЈИН: Јао, само да не будем жртва неке наградне игре у којој ћу морати да слушам тешки рок или онај брбљиви реп.

ЗАВЕСА или ЗАТАМЊЕЊЕ

 *

Исиа дневна соба. Сио њосиављен за ручак. Ту су Војин и кум Рафаел.

ВОЈИН: Збиља куме, ниси гладан?

РАФАЕЛ: Нисам. Доцкан сам доручковао у оној пекари поред фирме.

ВОЈИН: Марта ће се наљутити. У последње време нас избегаваш, поготово кад треба да ручамо.

РАФАЕЛ: Увек сам нешто заузет, стално се некуда журим.

ВОЈИН: Данас ниси, зато остани, Марта ће се обрадовати што нас ниси одбио.

РАФАЕЛ: Е, сад си ме потпуно дотукао.

ВОЈИН: *(Виче)*

Марта, донеси и куму тањир, пристао је.

МАРТА: *(Улази са још једним тањиром)*

Е, баш лепо што је убеђивање тако кратко трајало.

ВОЈИН: Да једном једемо без оне две наше наградне дамице.

РАФАЕЛ: Није требало, али добро. Ја ћу само мало.

МАРТА: Полако, нисам донела све. Ово је само прибор.

ВОЈИН: Пожури, жено, баш сам гладан.

Марта излази.

РАФАЕЛ: Како у фирми?

ВОЈИН: Па, како ми је било у социјалистичком предузећу, сад ми је исто тако у капиталистичкој фирми.

РАФАЕЛ: Како то мислиш? Има, ваљда, побољшања?

ВОЈИН: Има за друге, али за мене нема. Ја и даље радим, а она двојица са мном у канцеларији и даље саботирају.

РАФАЕЛ: Пријави то газди?

ВОЈИН: Ком газди? Па тај газда је њихов рођак!

РАФАЕЛ: Е, благо теби.

МАРТА: *(Улази са њослужавником на коме је њеи чинија)*
Изволите.

РАФАЕЛ: Хвала кумо, али ко ће све то да поједе?

- МАРТА: Мало ја, а мало више вас двојица.
- РАФАЕЛ: Биће много, биће.
- МАРТА: Укусније је кад човек једе разноврсније.
(Излази)
- РАФАЕЛ: (Војину *тихо*)
Извини, молим те, реци ми шта нам је ово Марта донела?
- ВОЈИН: Супу, супицу.
- РАФАЕЛ: Али зашто пет чнија?
- ВОЈИН: Ааа, то? Морам ти то детаљније описати па ће бити јасно.
- РАФАЕЛ: Причај док се није вратила из кухиње.
- ВОЈИН: Не питаш где је бака?
- РАФАЕЛ: Ваљда спава. Где је?
- ВОЈИН: Отишла је код млађе ћерке.
- РАФАЕЛ: У посету?
- ВОЈИН: Не, наљутила се на нас.
- РАФАЕЛ: Наљутила?
- ВОЈИН: Да. И то само зато што јој нисмо међу запушачима оне минералне воде пронашли петнаест дана боравка у бањи...
- РАФАЕЛ: Ах, да, причали су ми синови да сте узалуд пили ту воду.
- ВОЈИН: Локали, гутали, давили се. И зато нас је оставила, али, надам се, привремено, јер ја сам бољи зет од оног другог.
- РАФАЕЛ: Сад и њих, вероватно, гњави?
- ВОЈИН: Да, већ им је досадила јер сваког дана пију ту воду, а петнаест дана у бањи никако да исплови.
- РАФАЕЛ: Мени је то у почетку код Весне било симпатично, али сада видим да то постаје право лудило.
- ВОЈИН: И зато ћеш сада да прогуташ пет врста супица.
- РАФАЕЛ: (Загранице се)
Шта? Пет тањира супе?
- ВОЈИН: Слободно једи, укусно је.
- РАФАЕЛ: Али ја сам нормалан човек навикао само на један тањир једне врсте супе?!

- ВОЈИН: Једи и ћути. Знаш, Марту је одлазак мајке веома потресао, чак је мени замерила да сам ја за то крив.
- РАФАЕЛ: И какве то везе има са овим супама?
- ВОЈИН: Има, супе ће да врате баку у наш стан.
- РАФАЕЛ: Она воли да их једе?
- ВОЈИН: Не, већ опет преко награда. У сваком овом тањиру крије ти се по јед...
- РАФАЕЛ: *(Упадне)*
... Један запушач?
- ВОЈИН: Не, једна наградна кесица за супу.
- РАФАЕЛ: *(Заука)*
Супа "цукер-клакер"?
- ВОЈИН: Тако некако. Добићемо награду ако купимо сто кесица супе.
- РАФАЕЛ: Сто? Ја више не долазим код тебе на ручак!
- ВОЈИН: Молим те једи, приметиће да ниси ни пробао, а камоли појео за пет минута пет тањира супе.
- РАФАЕЛ: Јао, мој Рафаеле, опет једеш и пијеш за награде, а не за укус и стомак!
- ВОЈИН: Пст, ево је, иде.
- Улази Марџа и носи на њослужавнику ѓомилу конзерви.*
- МАРТА: Је л' укусна супица?
- РАФАЕЛ: *(Иронично)*
А која? Број један, два, три, четири, пет, сто?
- МАРТА: Е, куме, ви се увек шалите. Узмите још ако вам се допада.
- РАФАЕЛ: Наравно, баш сам гладан.
- МАРТА: Не брините, имате овде три ручка. Војине, отвори конзерве, а ја идем да још нешто донесем.
- РАФАЕЛ: Шта је ово? Нема баке, па нема домаћег ручка, већ амерички: конзерве.
- ВОЈИН: Не, још један наградни конкурс.
- РАФАЕЛ: Јао, а шта се крије у конзерви? Бицикл или бања?
- ВОЈИН: Хеликоптер!
- РАФАЕЛ: *(Пада у несвесј)*

- ВОЈИН: Куме, куме, брзо се пробуди да поједемо ове конзерве...
(*Тресе ђа и ѿлако буди*)
... Знаш, трговци су увели наградну игру за све конзерве којима је прошао рок трајања, а, како кажу, још нису опасне по живот. Зато брзо једи док су свеже.
- РАФАЕЛ: Шта си рекао? Нисам чуо.
- ВОЈИН: И боље да ниси. А кад се Марта врати све ће ти поново пресести јер ћеш, уместо колача, јести мармеладу без хлеба.
- РАФАЕЛ: Наградна игра?
- ВОЈИН: Да. Ако добијемо награду за пет тона мармеладе направиће нам на крову хелиодром за хеликоптере па нам нећеш долазити у посету градским аутобусом који касни већ хеликоптером...
- РАФАЕЛ: ... који је направљен од мармеладе!

ЗАВЕСА или ЗАТАМЊЕЊЕ

*

Све истіо. За стіолом Мартіа, Војин, Весна, ѿмало ѿојішійіени.

- ВЕСНА: Хоћеш ли чаја, тата?
- ВОЈИН: Дај ми једну шољу дете.
- ВЕСНА: А ти, мама?
- МАРТА: Нећу више. Где је бака?
- ВЕСНА: Пере судове у кухињи.
- МАРТА: Пропада из дана у дан, а ја не могу да јој помогнем.
- ВОЈИН: Немој се узбуђивати, душо. Потребан ти је мир.
- МАРТА: Брине ме мама. Цела кућа је на њој остала.
- ВОЈИН: Само да ми оздравимо, после ће већ бити лакше.
- ВЕСНА: А зашто сте се вас двоје разболели док сам ја била на мору? Је л' зато што нисте били добри па сте назебли?
- МАРТА: Да, нисмо били добри па назебли.
- ВЕСНА: А како се може назепсти за време лета кад је топло?
- ВОЈИН: Може, рецимо од промаје, а важно је и бити баксуз.

- ВЕСНА: Бака каже да сте јели месо из неких конзерви. Нисам знала да се може добити грип ако се једу конзерве.
- ВОЈИН: Може. И кум Рафаел је назебао од конзерви.
- МАРТА: Зато и лежи у болници. Одвезли су га после ручка код нас.
- ВЕСНА: Кад оздрави хоће ли доћи да га лечим таблетама?
- МАРТА: Као што лечиш твоје лутке?
- ВЕСНА: Не. Ја бих му, као чај, скувала "цукер-клакер".
- МАРТА: Ееее, то кум више неће да пије, немој ни да му спомињеш.
- ВОЈИН: Ти си, Веснице, већ одрасла девојчица па ћу ти нешто искрено рећи.
- ВЕСНА: Реци, тата.
- ВОЈИН: Кум Рафаел неће више долазити код нас у посету.
- ВЕСНА: Зашто? Ево, заплакаћу, много га волим, као и његовог Пеђу и Неђу.
- ВОЈИН: Ја сам га нешто увредио па се наљутио.
- ВЕСНА: Баш ми је жао! А ко ће онда са мном да пије "цукер-клакер"?
- МАРТА: Зашто би опет пила кад више нема награде?
- ВЕСНА: Онако, сад ми се тај клакер допада као пиће.
- ВОЈИН: Немој се Весна, секирати због Рафаела. Имамо ми још једног кума, па ћемо њега звати да нас посети.

Улази Бака.

- БАКА: Ако можете хоћете ли нешто да презалогашите?
- МАРТА: Боже мама, пре два сата смо ручали.
- БАКА: Али доста сте ослабили после болести, треба да се поправите.
- ВОЈИН: Нисмо гладни, мама.
- БАКА: Само малчице, испекла сам оне моје дијеталне кифлице.
- МАРТА: Онда донеси, кад си већ навалила!
- БАКА: Још су вруће, допашће вам се.
(Ислази)
- ВОЈИН: Нисам осетио мирис кифлица. Дам главу да је ово нека подвала.
- МАРТА: Сигурно ће нам донети онај њен чај са медом и млеком за јачање организма.

- ВЕСНА: Или оно горко од нечега.
- БАКА: *(Улази носећи на њослужавнику двојек и чај)*
Изволите, кифлице.
(Смеиш се)
- МАРТА: Које кифлице, мама?
- БАКА: Морала сам да вам подвалим. А ово је двојек.
- ВОЈИН: Прави двојек?
- БАКА: Да, војнички. Брже ћете оздравити.
- ВОЈИН: Од када је?
- БАКА: Па... овај... двојек је увек бољи кад је дужег века.
- ВОЈИН: Који век? Колико је стар?
- БАКА: Овај... Из Другог светског рата.

Војин и Марта зајрејашћени.

- ВЕСНА: Тата, јеси ли био у том другом рату?
- ВОЈИН: Нисам, али је био бакин муж, а твој деда. Вероватно је сачувао овај двојек као успомену на ратовање.
- БАКА: То су им Енглези бацали падобраном. Није се укварио.
- МАРТА: А ми ћемо од тога оздравити?
- БАКА: Наравно. Двојек је као и вино: што је старији, то је бољи.
- ВОЈИН: Ратни двојек за опоравак болесника од стомачног тровања! Људи моји, да ли је то неко чуо?
- МАРТА: Лечење уз помоћ двојека! Па ти ћеш, мама, добити Нобелову награду за медицину!
- ВЕСНА: Ја бицикл, а бака Нобелову награду.
- БАКА: Добићу је, ако ме послушате.
(Важно)
Дакле, мало сам се шалила, јер ово није двојек из Другог светског рата, веће неке нове фирме која се пробија на тржиште па има ниже цене од осталих.
(Насијавља)
А уз те ниже цене има и ове купоне у сваком паклу двојека.
- ВЕСНА: Купоне?

БАКА: Да, неки су потпуно празни, а на другима пише, рецимо: Десет дана боравка у најгурманскијем ресторану Лесковца где се пеку најбољи ћевапчићи на свету.

ВЕСНА: Браво, бако!

ДРУГИ: *(Хваљају се за џлаву)*
Јао! Свашта! Опет наградна игра!

Улази кум Рафаел у болничком оџриачу. Сви изненађени.

ВОЈИН: Куме, откуда ти?

РАФАЕЛ: Доста ми је болнице, побегао сам!

МАРТА: Побегли сте из болнице?

РАФАЕЛ: Да, преко жице. Мало сам исцепао овај мантил.

ВЕСНА: Живео чика кум, херој и супермен!

ВОЈИН: Ниси више љут на нас?

РАФАЕЛ: Глупости, било па прошло! Али никад више награде.

МАРТА: Никад. Јесте ли гладни?

РАФАЕЛ: Као курјак, како се каже.

БАКА: Дивно, имамо свеж двопек, одличан за опоравак болесника.

РАФАЕЛ: Може за почетак. А има ли тај двопек неки укус, рецимо на оригано, кечап и слично?

БАКА: Нема укус, али има наградне купоне.

Рафаел љада у несвесџ. Сви се узмувају.

МАРТА: Мама, брзо по воду у кујну.

БАКА: Не! Донећу последњи литар оне минералне воде. То ми је последња шанса да добијем 15 дана боравка у бањи.

Марџа и Војин љадају у несвесџ.

ВЕСНА: Бако, дај флашу, и отварај! Ја ћу да их попрскам да се поврате, а ти погледај испод запушача коју си бању добила!

ЗАВЕСА